

ארגונינה: מירילה והמיפלצת

כשהיא מבקרת אותם בכלא. בחברת גנרלידי, פושע-מלחמה ורביטבחם.

לצער יהודי, הנמק בכלא כבר חמש שנים על הדפסת כרוזים בהיותו סטודנט. היא מספרת על הנוכה, ואפילו מעניקה לו נשיקה רטובה. מנהל הכלא, כנראה ורתר הצעיר בכבודו ובעצמו, מחמיא לאברך בנימה מעין ביקורתית: "את רגישה ורגשנית מאוד." אברך מציינת שהוא חשב, כנראה, על עמיתיו, שנהרגו מידי טרוריסטים. עם סיום ביקורה משוחזת אברך עם שריהפנים, המציע לה לדחוף את אנשי אש"ף לים, כפי שהם עשו זאת בהרי ארגונינה. הערה איסטראטגית מבריקה זו מעניקה לאברך הזדמנות לבקר את הגנרל על הצבעות ארגוניניות אנטי-ישראליות באו"ם. הוא מסביר לה משהו על אינטרסים ואברך, שמצאה שפה משותפת עם הפאשיסט, מוחה: "אבל זה לא הוגן, גנרל!"

"את צודקת," עונה הגנרל. "זה באמת לא הוגן." סוף-סוף מצאה אברך פסול מסויים בארגונינה. אבל במיומנות דיפלומטית מדהימה הניעה גם את שריהפנים של מדינה זו להצטרף לדעתה.

זימבאוובה: מוגבה

כוכב עליון

המשרים התכופים הפוקדים את זימבאוובה אינם מפתיעים במיוחד. מנהיג הגרילה, רוכב מוגבה, ניצב בפני משימה בלתי אפשרית. היה עליו לחסל את שילטון הגוענים הלבנים ברודוויה, להילחם בתקופות הדרום-אפריקאית, לשמור על שלמותה הכלכלית של ארצו, להיזהר בפני חתרנות של ג'ושע אנקומו בסיוע סובייטי, ולקדם תוכנית של שיקום חברתי ופיתוח בזימבאוובה. בניגוד לכל נבואות-הזעם, פעל מוגבה בתבונה, הפעיל מדינאות מבריקה והפך אחד מעמודי-התווך של אפריקה השחורה בפרט והעולם השלישי בכלל. הוא טיפל בתבונה ובנסיגנות של המיעוט הלבן לחתרנות — בתקיפות וללא אלימות. כשרהביטחון טיפל בכישרון רב באינטגרציה

של הצבא. המורכב מחיילי המיטטר הישן וממתנדבי שתי תנועות מחתרת יריבות; שילוב מדהים, ממש ללא תקדים בהיסטוריה של העולם השלישי. הוא עדיין זקוק למשאבים אדירים כדי לשקם את ארצו, השחוקה ממילי-חמת-אזרחים. אך איש אינו מטיל עוד ספק בכישרונו. משקיפים רואים בו סופר-סטאר, אולי מדינאי השנה. **פיטורים והורדה בדרגה.** אויביו של מוגבה היו משוכנעים, שפרשת השר הבכיר לתיכונן ולכוח-אדם, אדגר טאקארה, תפגע בו קשות. טאקארה נעצר והועמד למישפט על רצח חזואי לבן. הוא יצא זכאי בדין ברוב קולות. למרבה האירוניה השתמש טאקארה בסעיף ישן בחוקה הרודוית, שאיפשר לאנשי המיעוט הלבן לטבח כצינור בשחורים, מטעמי ביטחון, כביכול. מכיון שטאקארה הוא גיבור מחתרת, איש מפלגתו של מוגבה, ופופולארי מאוד בקרב המישפחה הלוחמת השחורה, חשבו רבים שמוגבה לא יעז לפגוע בו. השבוע פטר מוגבה את טאקארה והסביר, שהשר המזוכה ראוי למנוחה אחרי כל הלחץ והסבל שעברו עליו. באותו היום עצמו הוריד בדרגה את יריבו, איש המחתרת הפרו-סובייטית ממונה על המיטטרה. הוא נשלח למישרד לעבודות ציבוריות. הוא מהה, אבל בינתיים לא התפטר.

מוגבה הסביר שאנקומו הפך מוקד לביקורת ציבורית קשה, אך לא מוצדקת. הוא שיבה את פעילותו בעבר, למען שחרור זימבאוובה, והסביר שהורדתו בדרגה נובעת מטעמי יעול ומדרגניזציה של הממשל. הוא ממשיך להחזיק בממשלתו שני שרים לבנים — שרי-החקלאות (תיק חשוב מאוד בזימבאוובה) ושר-המיסחר. עתה שואף מוגבה לגבש שוק משותף של המדינות השוכנות בחלקה הדרומי של אפריקה, מלבד מדינת האפריקה הדרומית, כדי להיחלץ מהתלות הכלכלית בדרום-אפריקה. היסודות לכך הונחו במפוטו, בירת מוזמביק, בחודש שעבר. זהו צעד היסטורי נוסף לפני העימות הגדול שנועד להפוך את דרום-אפריקה לאזאניה. מדינה דמוקרטית שבה ישלוט הרוב השחור, ותחוסל הגזענות כמיטטר פוליטי, תרבותי, חברתי וכלכלי.

הם תיכננו השתלטות קומוניסטית, דיקטטורה במעטה של חופש.

אין סוציולוגיה. אצל אברך אין סוציולוגיה, אין בעיות חברתיות, אין עוני, אין עם שלם המנוצל על-ידי שיכבה דקה. השמאל כולה חבורת קומוניסטים תאבת-שילטון. רבבות הסטודנטים, האינטלקטואלים, העיתונאים, הסוציאליסטים, הליברלים, הרדיקלים שפעלו במשך שנים ארוכות לחברה צודקת יותר, שכתבו אלפי ספרים ומיליוני מאמרים מאלפים על החברה הארגונינית, הפכו במחיר-ע

בעלת-טור מירה אברך פרחים גם להיטלר

לקבוצת קושרים אנטי-דמוקרטית, המונעת על-ידי פידל קאסטרו וצ'ה גאורדה. כאן מצליחה אברך גם לשרבב את אש"ף, ותמהה כיצד שתפו יהודים שמאלניים פעולה עם אירגון הטרור הפלסטיני.

ראיון אחד עם נאצי. מירה אברך גם אירגנה לעצמה ביקור בבית-כלא, ודווקא בחברתו של שריהפנים, גנרל אלבאנו אדוארדו אורגינדגי, פושע-מלחמה שרבים מתלויי-נירנברג מחווירים לעומתו.

אורגינדגי הוא האחראי הראשי להעלמתם של 20 אלף אנשי-שמאל, כרבע מהם יהודים. אלפים הוטלו לים ממטו"ר סים, כשהם קשורים בידים וברגליים. שריהפנים הוא המבצע העיקרי של פשע זה, והמנצח על העיניים המחרי"רים שעברו ועוברים אסירים פוליטיים בארגונינה. את המיפלצת הזאת מראינת אברך באהדה גלוויה, המזכירה את המאמרים על יואכים פון-ריבנטרופ המקסים, יוזהף גבלס המשכיל ואדולף היטלר הישר, האנטי-קומוניסט, בעיתונות הבריטית לפני מלחמת-העולם השניה.

השר הוא אנטי-גינעני, מבער אנטי-שמיות, מוזעזע כשהוא רואה נאצים במדים בשיקגו. לוחם אמין בקומ"ר ניסטים. הוא גם איש-מישפחה טוב, הממהר לסעוד עם נכדו, אחרי הביקור המשותף עם אברך בבית-הכלא. היא שואלת אותו כמה שאלות תקיפות, כביכול, מקבלת תשובות מרגיעות ומספקות. הכל בסדר. אין אנטי-שמיות, אין עיניים, והמיקרה החריג האחרון אירע לפני שנתיים. לשיאה מגיעה העיתונאית מירה אברך כאשר היא מדווחת לקורא בוז הלשון: "רק מאוחר יותר למדתי כי הגנרל (שריהפנים) אכן ניסה לכפות מתינות, אך לא הצליח לרסן גנרלים אחרים בצבא — האחראים על חקירות — שהיו ידועים לשימצה באכזריות. תם, רק בשלב מאוחר יותר, כאשר הגיעה הוועדה לזכויות האדם, זכה בגיבוי מספיק על-מנת לשחררם מתפקידם, להוציאם מהצבא ולשולחם הביתה. זה היה לפני כשנה וחצי..."

גנרל אורגינדגי, הקנאי הימני הידוע ביותר לשימצה בכנופיות וידלה, מגייס את הוועדה לזכויות-האדם כדי להילחם בגנרלים אכזריים! התיאור המצחיק ביותר שנכתב בעיתונות הישראלית בשנים האחרונות.

פגישות עם אסירים. תיאור פגישותיה עם האסירים הפוליטיים הוא רגשני, נוסף-צביעות. מטרתה העיקרית היא לצבוע בלבן את מיטטר-הגנרלים. על רקע זה בולט במיוחד התיאור הבנאלי של עיני האסירים. "ועיניים, עיניים המתבוננות כך מעבר לסורגים. עיניים של אלה שנאשמו ברצח, בחטיפה, בסחיטה... זאת עליך להזכיר לעצמך כל העת." כך כותבת ידירתו של קיסניג'ר על לוחמי-חופש,

רק פוליטיקאים מעטים מעזים להסתבך עם מירה אברך. העיתונאית הוותיקה היא בעלת טור פופולרי בצהרון הנפוץ-מאוד ידועות אחרונות. יש לו קהל-קוראים אדוק. מירה היא חסידה גדולה של הנרי קיסניג'ר, מדינאי שידין עקובות מדם. כל ביקור שלו בארץ מניב אוצר חדש של בדיחות "יקיות" יבשות העולות, למען האמת, על ההברקות המאולצות שבישלו עבור הפוליטיקאים הישראליים.

הצדעה לפאשיזם. כל זמן שמירה אברך כותבת מדור חברתי, אין בכך כל רע. אבל ההתחככות בגדולי-עולם פיתחה אצל העיתונאית עצמה שאיפות חדשות. השבוע פירסמה רשמי ביקור בארגונינה הפאשיסטית והאנטי-שמית, מתוך כוונה ברורה להצדיק את מיטטר-הוועות, את דיכוי זכויות-האדם ואת בתי-הכלא הפוליטיים הידועים לשימצה.

סיגנון הכתיבה שלה אינו חדש. בשנות השלושים ביקרו עיתונאים בריטיים רבים בגרמניה הנאצית, והיכרו כתבות לדיילי אקספרס ואפילו לאובורוור, בדיוק באותו סיגנון. הם הודו שיש בגרמניה פגיעות בזכויות-האדם וביהודים, אבל שיבחו את אדולף היטלר על מילחמתו בקומוניזם, על בלימת האכינפליציה ועל הצלחתו המרשימת בשיקום גרמניה.

מירה אברך חזרה על אותו מירשם בדייקנות מדהימה. רק הפשטנות האדירה שלה מייחדים אותה.

המיבנה והתוכן מוכרים היטב מכל כיתבי-הפלטטר של אפולוגטיקה פרו-פאשיסטית, שפורסמה בעיתוני המערב כל השנים. אברך מודה שהיו מעשי-וועה, "מנתחת" את דמותו של נשיא ארגונינה, מציינת שהוא איננו חלילה, רוצח כמו אידי אמין, פול פוט או ז'אן בוקאסה. נראה שמרצח חייב להיות, עבור אברך, איש שחור, או לפחות צהוב. לנשיא וידלה היו סיבות למעשיו החריגים. "הוא איננו כזה", מתעקשת אברך. הוא פשוט נאלץ לעשות סדר בתוהו ובוהו, באנרכיה שנוצרה על-ידי השמאל.

תיאור מצב. ניתוח המצב ששרר בארגונינה, לפני שעלו הפאשיסטים לשילטון, כפי שהוא משתקף בעיני אברך, הוא פשטני. לשיאה מגיעה אברך כשהיא מצטטת אינטלקטואל שמאלני המביע, אומנם, התנגדות לשיטת החטיפות והרציחות של המיטטר, אבל מסוּף: "אבל, גם אם אי-אפשר להצדיק זאת, אפשר להבין — אם ידעים מה שקרה כאן לפני שהממשלה הנוכחית עלתה לשילטון, פשוט אינך מתארת לעצמך איך זה היה. זו היתה חדירה קומוניסטית מתוכננת בקפדות." "אינטלקטואל" שמאלני, ואפולוגטיקה פרו-פאשיסטית טיפוסית. סיפורי אברך לילד המפגר.

בעלת הטור החברתי דיברה לא רק עם שמאלני אנונימי, אלא גם עם פרופסור מיסטרורי למדעי-החברה. הוא סיפר לה סיפורי-הרפתקות מסמרי-שיער, מין חסמבה ארגונינית, שפתיחתו במלים, "זה התחיל ב-1959" וסיכומו קצר ומוחץ: השמאל פתח במלחמה כדי לצבור כוח.

יפאן: אותו הנוף

מי שחשב שח"כ עקיבא נוף — שהספיק בכניסת התשעית להיות חבר בסיעות ד"ש, הדמו-קראטים, אחווה, ו"חטיבת נוף" בליכוד — הוא שיאן עולמי — טועה.

חבר הפרלמנט היפאני, אוקו איגורו, הצטרף

ח"כ נוף עוד יותר גרוע

השבוע למפלגה הליברלית השלטת בפעם השניה, אחרי שהיה חבר בכל סיעות הבית. בראיון לעי-תונאי אמריקאי, אמר איגורו שהוא אינו בטוח כלל שהגיע לתחנתו האחרונה. משנשאל למניעיו, הסביר ח"כ היפאני שהוא שואב שיגרה.